

БЕРОЉУБ ВУКАШИНОВИЋ

БИТИ ПЕСМА

СА ТАНКЕ ЖИЦЕ

О, свирачи, где сте, давно вас нема
у овом добу што кафане руши,
у мени дуго стари боем дрема,
стрепња ми лежај размешта у души.

Засвирајте нешто са танке жице,
дајте гитару, виолине струну,
нек се тренуци троше немилице,
нек опет страсне хармонике груну.

Знам, и без песме живети се може
кад свест се сведе на ћутање голо,
глодари сунца све више се множе
зато нек звуци сплету се у коло!

Овамо, певачи, шта сте се стисли!
Запевајте песму, нек се точак креће!
Гледајте врапце – смрзли и покисли,
али цвркућу, цвркућу од среће.

ПРЕЛАЗАК ПЕСНИКА

За тајна је врата, ето, зашто
дивни песник Гавриловић Машо.
И у тебе, црна успаванко,
приспео је Вујиновић Јанко.

Миленковић Милисав из Стига
отишао, у земљу без брига.
Руђиначко гробље, митолошко,
одсад чува Руђинчанин Бошко.

Збогом дивни свете, луда журко,
књигом венчан оде и Миљурко.
Крај Дунава, до вечнога стана,
сиђе Милан, са њим Илеана.

Сваког дана, у све већем броју,
једва птице све да их опоју.
Бог да прости песнике, и проче,
неумрле, испод камене плоче.

Post scriptum: свећа воштана, затим,
Влада Јагличић, лирски побратим,
са песницима, витезовима.
Вјечнаја памјат нека је свима!

ПЕСНИЧКО ВЕЧЕ У ЂУРИНОЈ КУЋИ, У ДОБА КОРОНЕ

Скадарлија, а песника нема!
Еј, калдрмо, пуста без боема!
Нема песме, нема виолине,
тек понеко са маском промине!

Није време да се рецитује!
Није време да се песме пишу!
Није време ни да се путује!
Под маскама људи једва дишу.

Ја, однекуд, са књигом бануо
не би л' тако себе обмануо.
Пред стварношћу умам да зажмури,
своје песме рецитујем Ђури!

БИТИ ПЕСМА

Бошку Сувајићу

И бити Песма.
И бити вино.
И певати, певати,
невино и вино!
И бити смех,
игра и грех!
И хармонике
весели мех.

И бити суза!
И бити плач!
У срцу своје
носити драч!
И бити скрушен,
молитвен, тих.
На олтар принети
последњи стих!

И љубав бити!
И бити дело
Творчеве руке,
раван са пчелом.
И бити струна
што јечи гласно,
и Творевину
љубити страсно!

И бити Песма
са свих пет чула.
И бити славуј,
и бити фрула!
И урлик вука
који завија!
И летети, летети
к сунцу што сија!

РИМА

Што рече песник, већи,
(значајно једно име),
тешко је нешто рећи
уз помоћ старе риме.

Јер то је опште место,
и предвидљиво сасвим,
а ја, због риме, често
по целу ноћ не заспим!

Сасвим се унезверим
с речима, сам у соби,
кад сване јутро мерим
залудност своје коби!